

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

ha- Boneh

Lemberg, Shanah 1 (1904) ; damit Erscheinen eingestellt

בקעי תעלות.

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-12870](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-12870)

תולעת יעקב

אבזה הבכורה זאת נחלת עולמים,
 בה ראשית גוים כל-הימים,
 אוריד מעלי עדיי, סגלה ביקר,
 כבגד עדים אבד ערכו זה כבר;
 אתן אבני חפץ באבנים מזיפות,
 כי הנה מבריקות כנאמנות יפות.
 מברק יפעת שוא אכה בסנורים,
 ואדחה ואתן את הודי לאחרים.
 אשכה את ערכי, תעודת מצבי,
 וסגלת נחלתי זאת חמדת לבבי,
 ירשת אם נאמנה, סגלה נצחת,
 מורשה לי, זר לא יוכל קחת;
 עד אשר המה יזכירוני כל-עת,
 כי בשאתי לא יוכלו אותי שאת,
 איך זלות לבני אדם, בוו משפחות,
 שמקומו שם בין עבדים ושפחות,
 יערב את לבו לעלות למקום גדולים,
 על סלם בו בני עליון יורדים ועולים.

* * *

לא אדע נפשי, לא אכיר מקומי,
 איקץ, אבהל ואקלל את יומי,
 הנה תהפוכות, תועבות, מכשלות,
 שאלות הנה ותהיינה לשאלות.

צבי אלעזר מעללער.

תולעת יעקב.

רעל האפעה חמת העכשוב, לא יהי מנינה
 גם צפרני התחמס והפרס בלי יעמודו לימינה
 לא מאכל תאוה ירך וכתף, נפשה ישביע
 אוכל עלים מרורים נעדרו הטעם רעבונה
 יפריע

בכל זאת קושט האמת חלילה לנו לכתוד
 כח רב נפלא אף מועיל בפיה יתאחד
 היא תעטה בנדי חופש לחורים גם סגנים,
 תלבישם שלמה כליל יפעה, שני עם עדנים

הביטו נא על תולעת המשי ברזה הקלה
 לא תואר ולא הדר לה שפלה גם דלה
 על נחונה כווחלי עפר, לאט לאט זוחלת
 היו תהיה מרמס לרגלי ההלך, כאפס תוחלת
 לא קרנים לה, מול מבקשי נפשה תלחם במו
 אף לא חרבות שינייה, משנכה ומפלטה הנמו
 על רגל נאוה לא תוכל לבטוח בעת צוקה
 מבטח שאנת השחל לחרוד הודפיה יהי
 לה לפוקה

העמים איתני התבל, במועדם מוסדות חלד
החרידו

איס? איפוא נבקש העריוצים האלה בני חלוף
הפחידו

רומא פטיש הארץ, ויון הגוי העו לאבדון
ניעדו

מצרים אבד זכרו, גם בכל ואשור לשחת
נצעדו.

לא בן חלק יעקב התולעה המצערה אי אונים
בשבועו נדודים שנות אלפים לא שטפוהו
המים הזדונים

תורת אמת תהי בפיהו לאור באורו עמים נהרו
הנוצרים והמחמדים העמים הנאורים להגיל
בשמה מהרו

זאת תעודתו לפקוח עינים עורות בן אלימות
תעשהו

נעם לקחו הוצק בפיו, לא יעווב לשאול
נפשהו

סנילה מיוחדת מורשה לו, במועדיו יהיה בודד
בעמים כל יתבולל, והוא תאמצהו לקום
ולתעורר

בשנים האחרונות, נסה ליטוש זאת סנילתו
המיוחדת

לשעום הלך הדבש הדרור והתרות, ידו הרה
שוא לי — אמר — הסגר בניתו, השמה
סחנק לנפש

לא אטבע עוד בבנין הבדידות, במצולת הרפש
האח: חמותי ראיתי אור החרם כי יופיע
שמה חוץ למסגרתו יורח שמש צדקה בדי
גול הריע

אעשה לי כנפים ככל העמים, לראות מרומי
שחקים

בין כוכבים אשים קני, עם החופש ברית אקים
יעקב זה הקטן שכח, נפשו תחבל לרגלי
מזימתו

חוט המשולש שור בפיו תרתק ועמו גם
חיתו . . .

המשמיר.

בחכמה נפלאה תשוור בפיה, חוט משי
רב הכמה

תסככהו סביב גויתה הדלה לבלי תראה
לאור החמה

בפקעת המשי שורתה בפיה, תתבודד ותתעלם
מני עין

הרואה לא הסכין במחזה כזה, יחשוב ישותה
לאין

כמלואות ימיה חוצצו לה, חוש תתהפך לאחרת
כנפים לה כבעלי כנף, אך בפקעת המשי
מסוגרת

מה יסכנו לי הכנפים — תחשוב — טרם
אראה החופש

טרם אטעם נועם הדרור, לא אמצא נופש
סחנק לנפשי ישים אויר מסגרתו הצרה

חפשי למרום אמרוא, בין כוכבים נוצצי נהרה
כמעט פעלה אשר יומה והנה הפקעת כלה
נשחתה

לרגלי החור אשר נקבה, שמה שם נהיתה
חוטי המשי יקרי הערך, נשחתו גם נקרעו
ובמעון כליל היופי, שמה עקבות הכליון, נודעו.

גם יעקב הקטן והדל אישים, תולעת נכזה הנהו
בעת בן גם בחופיע נר ההצלחה עליו ראשהו
מלכויו לא אספו כביצים עזובות קצות כל
הארץ

אף לא ברוב אונים, נבולות תבל פרצו פרץ
ממלכה שפלה היתה גם או רפת כח וחלשה
לממלכת כהנים שוקטה, לא לחולשת על
גוים הופרשה

כל אונו אך בפיהו, חונן מאלקיו לתשוורה
זאת התורה זו כחו לאלקיו אשר בלבבו נצורה

כי ילך בנהרות לחבה, לא ימות לשחת
מוקדרי עולם השלמו לו, בריתו את הפח
והפחת

לקש יחשוב תותח, חרב וכנו אשפה בידון
וקשת

גרמוו מטולי ברזל, בשרו יצוק נחוישה
וברזל עשת

